

דף עט.

הרמב"ם הל' מקוואות פ"ג הי"ט
עין משפט א.
עיינ לעיל דף עח: עין משפט א

הרמב"ם הל' מאכלות אסורות פט"ו ה"א
עין משפט ב.ג.

דָּבָר אֲסוּר שְׁנִתְעַרְב בְּדָבָר מִתָּרֵךְ מִן בְּשֵׁאֵינוּ מִינוּ בְּנוֹתָן
טַעַם. וּמִן בְּמִינוּ שְׂאֵי אֶפְשָׁר לַעֲמֹד עַל טַעְמוֹ יִבְטֵל
בְּרַב:

שו"ע יו"ד סימן צח סעיף א

א. איסור שנתערב בהיתר^ה אם זה מין בשאינו מינו כגון חלב^ו שנתערב
בבשר יטעמנו עכו"ם^ז אם אומר שאין בו טעם חלב או שיש בו
אבל טעמו פגום מותר^ח והוא שלא יהיה סופו להשביח.

ב. צריך שהעכו"ם לא ידע שסומכין עליו, ואם אין שם עכו"ם משערין

ד. כסף משנה: דבר אסור שנתערב בדבר מותר וכו'. פרק התערובות (זבחים דף ע"ט) אמר
רבא אמור רבנן בטעמא ואמור רבנן ברובא ואמור רבנן בחזותא מין בשאינו מינו
בטעמא מין במינו ברובא וכו':

ה. מימרא דרבא בחולין צ"ז.

ו. חלב בצירי^י והוי מין בשאינו מינו. ט"ז ס"ק א'. ש"ך ס"ק א'. והיינו שנתבשל החלב
עם הבשר.

ז. רמב"ם פט"ז ממאכלות אסורות ואפי' אינו אומן, וכמ"ש הטור בשם הרשב"א, אבל
היום בין האשכנזים בין הספרדים אין סומכין על טעימת עכו"ם אלא הכל משערין
בששים, וכמו שכתב הרמ"א. ובמקום ספק איסור מותר לטעום בלשון. ט"ז ס"ק ב'. וש"ך
חולק.

ח. ואם אומר שיש בו טעם אסור אף שיש בו ששים. כ"י ופר"ח אות י'. ונפ"מ גם היום
שמשערין בששים אם יש בו טעם אסור. כה"ח אות ג'.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלאהרן שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים
בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
email: minchat.aaa@gmail.com

בששים ט. וה"ה אם נתערב מין במינו דאי אפשר לעמוד על טעם האיסור משערין בששים.

הגה: והיום אין נוהגים לסמוך על טעימת עכו"ם ומשערין הכל בששים.

עין משפט ד. הרמב"ם הל' מקוואות פ"ז ה"א

**אֵין הַמְקוֹה נִפְסָל לֹא בְּשֵׁנוֹי הַטַּעַם - וְלֹא בְּשֵׁנוֹי הָרִיחַ
אֶלָּא בְּשֵׁנוֹי מְרֻאָה בְּלִבָּד. וְכָל דְּבָר שְׂאִין עוֹשִׂין בּוֹ מְקוֹה**

ט. והשיעור הוא לא במשקל אלא בנפח והמשער ע"י משקל טועה ומאכיל טריפות ובאיסור קל צריך לשער בנפח אבל באיסור כבד צריך לשער במשקל. כף החיים אות ה'. ועיין באות ו'.

ואם האיסור וההיתר מאותו מין כגון שניהם בשר בלי עצמות משערין במשקל שהעצמות כבדים יותר מהבשר. והחייטים יותר כבדים מן הקמח, והיין והשמץ קלים מן המים אחד מכ"ז. כף החיים אות ט'.

י. וכ"כ הכנה"ג בהגהות הב"י אות ט"ו, וכ"כ בזבחי צדק אות ה' מפרי העץ אות א'. ומשמע דהיום הגם שאין סומכין על טעימת עכו"ם מ"מ על טעימת ישראל סומכין במין בשאינו מינו דהיתרא כגון תרומה שנפל לחולין שכהן טועם כמו שהגמ' אומרת. ואף שבזה"ז אין לנו תרומה נפ"מ לאומר קונם בשר ויין שאינו טועם ונפל לתבשיל שאסור לו בנ"ט שבזה סומכין על טעימת ישראל. וסומכין על ישראל אפי' אינו אומן. ש"ך ס"ק ה', ודלא כהלבוש שכתב דהיום אין סומכין על טעימת כהן. מיהו י"א דלא סומכין האידנא גם על טעימת ישראל ולעולם צריך ששים, וסיים בכף החיים אות י"ב דאפשר בהפ"מ יש להקל.

ואם טעמו אותו ג' אנשים ורובם אומרים שאין בו טעם הנרגש ואחד אומר שיש בו טעם מותר, דכיון שאין זה טעם הנרגש לרוב בני אדם מותר. ונפ"מ אם טעמוהו ג' או ד' ישראל בדיעבד דסמכין ארובא. כה"ח אות י"ד.

כ. כסף משנה: אין המקוה נפסל לא בשינוי הטעם ולא בשינוי הריח. פרק כל הבשר (דף ק"ו) מים שנפסלו מלשתות בהמה אין נוטלין אבל מטבילין ובפ"ק דשבת (דף י"ד) אמרינן שהיו טובלין במי מערות סרוחים: ומ"ש אלא בשינוי מראה לבד. פ"ו דמקואות: ומ"ש וכל דבר שאין עושין בו מקוה לכתחילה וכו'. בר"פ חבית (דף קמ"ד ע"ב): ומ"ש כיצד היין וכו' אינם פוסלין את המקוה בשלשה לוגין וכו'. נלמד מדין שלשה לוגין חסר דינר מים שאובים שנפל לתוכן דינר חלב וכו' שכתב רבינו בס"פ זה ובספ"ק דחולין (דף כ"ה ע"ב) ובפ"ז דמקואות תנן התמד משהחמיץ אינו פוסל את המקוה כלומר בשלשה לוגין: ומ"ש ופוסלים בשינוי מראה אפילו מקוה שיש בו ארבעים סאה וכו'. בפרק ז' דמקואות: וכן מקוה

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלאחד שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

לְכַתְּחִלָּה פּוֹסֵל אֶת הַמִּקְוָה בְּשָׁנוּי מֵרְאָה. כִּי צָד. הֵיִן אוֹ
הֶחָלֵב וְהָדָם וְכִיּוֹצֵא בָהֶן מִמֵּי כָּל הַפְּרוֹת אֵינָן פּוֹסְלִין
אֶת הַמִּקְוָה בְּשִׁלְשָׁה לֹוֹגִין שֶׁלֹא אָמְרוּ אֶלָּא מִים שְׁאוּבִין.
וּפּוֹסְלִין בְּשָׁנוּי מֵרְאָה אֶפְלוּ מִקְוָה שְׂיֵשׁ בּוֹ מֵאָה סָאָה
וְנִפְּל לֹו לֹוּג יֵין אוֹ מִי פְּרוֹת וְשִׁנָּה אֶת מֵרְאָיו פְּסוּל. וְכֵן
מִקְוָה שְׂיֵשׁ בּוֹ עֶשְׂרִים סָאָה מִים כְּשֶׁרִים אוֹ פְּחוֹת מִזֵּה
וְנִפְּל לְתוֹכוֹ סָאָה יֵין אוֹ מִי פְּרוֹת וְלֹא שָׁנוּ אֶת מֵרְאָיו
הָרִי אֵלּוּ כְּשֶׁרִים כְּשֶׁהָיוּ. וְאֵין הַסָּאָה שֶׁנִּפְּלָה עוֹלָה לְמִדַּת
הַמִּקְוָה. וְאִם נוֹסֵף עַל הָעֶשְׂרִים עֶשְׂרִים אַחֲרֵים מִים
כְּשֶׁרִים הָרִי זֶה מִקְוָה כָּשֵׁר :

עין משפט ה. הרמב"ם הל' פפולי המוקדשין פי"ח ה"ב

הַפְּגוּל וְהַנוֹתֵר וְהַטָּמֵא לְ שֶׁבִלְלָן זֶה בְּזָה וְאֶכְלָן חִיָּב. אִף
עַל פִּי שְׂרָבָה מִיֵּן עַל חֲבֵרוֹ אֵינּוּ מְבַטְלוֹ שְׂאִין הָאֶסוּרִין
מְבַטְלִין זֶה אֶת זֶה :

עין משפט ו. הרמב"ם הל' חמין ומצה פי"ח ה"ח

בְּזִמְן הַזֶּה שְׂאִין שָׁם קָרְבָן אַחֵר שְׂמֵבְרָךְ הַמוֹצִיא לָחֶם
חוֹזֵר וּמְבָרָךְ עַל אֶכִּילַת מִצָּה. וּמְטַבֵּל מִצָּה בְּחֶרֶסֶת

שיש בו עשרים סאה וכו'. פשוט הוא שהרי אין כאן לא פיסול שינוי מראה ולא פיסול מים
שאוֹבִים: ומ"ש ואין הסאה שנפלה עולה וכו'. טעמו משום דבפרק שביעי דמקואות לא
משכח שיעלו מי פירות את המקוה אלא כשהיו בו ארבעים סאה ונתן סאה ונטל סאה:
ל. כסף משנה: הפגול והנוטר והטמא וכו'. בפ' התערובת (דף ע"ח) פלוגתא דר"פ ור"א
ופסק כר' אלעזר משום דרבא אותביה לר"פ ושני ליה בשינויי דחיקי. עוד דבירושלמי פ"ק
דחלה איפלגו ר"י ור"ל במילתא ור"י סבר כר"א:

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים
בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
email: minchat.aaa@gmail.com

וְאוֹכֵל. וְחֹזֵר וּמְבַרֵךְ עַל אֲכִילַת מְרוֹר וּמְטַבֵּל מְרוֹר
בְּחֶרֶסֶת וְאוֹכֵל. וְלֹא יִשְׁהָה אוֹתוֹ בְּחֶרֶסֶת שְׁמָא יִבְטֵל
טַעְמוֹ. וְזוֹ מִצְוָה מְדַבְּרֵי סוֹפְרִים. וְחֹזֵר וְכוֹרֵךְ מִצְוָה
וּמְרוֹר וּמְטַבֵּל בְּחֶרֶסֶת וְאוֹכֵל בְּלֹא בְרָכָה זָכָר לַמְּקַדָּשׁ:

שו"ע או"ח סימן תעה פעיה א

א. יטול ידיו ויברך על נט"י מ', ויקח המצות כסדר שהניחם הפרוסה
בין שתי השלימות ויחזיקם בידו ויברך המוציא ו גם ברכת על
אכילת מצה, ואח"כ יבצע מהשלמה העליונה ומהפרוסה משתיהן ביחד

מ. אע"פ שנטל ידיו לפני כן כיון שהסיח דעתו חוזר ונוטל בברכה, ואפי' אם בשעת
אמירת ההגדה וההלל לא הסיח דעתו משמירת ידיו אעפ"כ צריך לחזור וליטול בלי
ברכה, אם לא שהיה בדעתו בשעת נטילה הראשונה גם לאכילת המצה, ומ"מ אין נכון
הדבר שלא יסיח דעתו מהם. כה"ח אות ג'.

נ. לפי שיש מחלוקת הפוסקים די"א לברך על השלמה המוציא ועל הפרוסה על
אכילת מצה, ויש פוסקים להיפך ע"כ אוחו אותם בידו שניהם כדי לצאת ידי חובת כל
הדיעות, ודעת האר"י ז"ל כדעת הפוסקים לברך על השלמה המוציא ועל הפרוסה על
אכילת מצה וזה ע"פ הסוד. כה"ח אות ה'.

ו. ויחזיקם בידו, היינו שלושתם כדי שיהיה לו לחם משנה ביד, והפרוסה מצד לחם עוני.
מ"א ס"ק ב'. ויברך שתי הברכות לפני שישבור אותם. מ"ב אות ב'.

ס. דברכת המוציא היא תדיר, ותדיר קודם, כ"כ הפר"ח. ויכוון בעת האכילה שמקיים
מצוות עשה דאורייתא של "בערב תאכלו מצות".

ט. וכשמברך על אכילת מצה יהיה במחשבתו גם אכילת האפיקומן שיאכל בסוף, כ"כ
השל"ה. וה"ה שיש לכוון בברכה על הכורך. וכן בברכת אכילת מרור יכוון על הכורך.

ויטבילם במלח **ע** ויאכלם בהסיבה ביחד **פ** כזית מכל אחד **צ**.
 ואם אינו יכול לאכול כשני זיתים ביחד יאכל המוציא תחלה **ק** ואח"כ
 הכזית של אכילת מצה.

הגה: ואין המנהג לטבול במלח בלילה הראשונה דפת נקי א"צ מלח.

א. ב. יקח אח"כ כזית מרור **ר** וישקענו כולו **ש** בחרוסת ולא ישהה אותו
 בתוכו שלא לבטל טעם מרירותו. ומטעם זה צריך לנער החרוסת

ע. כ"כ בסי' קס"ז, ובכף החיים שם באות ל"ז ע"פ דברי האר"י ז"ל למתק הגבורות.
 כה"ח אות י"ב.

ו. ולצאת ידי המחמירים שלא לטבול במלח כמו שכותב הרמ"א אח"כ מטעם שיהיה
 נחשב ללחם עני או לאכול המצה בלי שום תערובת כלל, יטביל במלח למתק הגבורות
 ואח"כ ינער המלח ויאכל ויצא ידי שניהם. כה"ח אות י"ג-י"ד.

פ. כדי שלא יהיה הפסק כלל, ואם א"א לו לאכול ביחד, אוכלן זה אחר זה ולא הוי
 הפסק בדיעבד כיון ששניהם הוי מענין אכילה. מ"ב אות ח' ואות יו"ד. ועיין באו"ח
 סימן קסז ס"ט"ו ובמנח"א שם ס"ק ל"ז ובמשנ"ב שם ס"ק פג, ועיין בסימן תפ"ב ובהגהה
 שם, מפורש שלא צריך לאכול מהשלם.

צ. משמע דגם פרוסת המוציא צריך כזית, וכ"כ המ"א בס"ק ד'. והגם שברכת המוציא
 בעלמא לא צריכה כזית, כיון דאיכא פלוגתא אם ברכת אכילת מצה על השלמה או על
 הפרוסה ואכילת מצה צריך כזית ע"כ כדי לצאת כל הדיעות יקח כזית מכל אחד, וכ"כ
 הפר"ח לדעת השו"ע והכי נהוג. כה"ח אות י"ז.

ו. וכתב המ"א דלכתחילה יש לבלוע כזית מרוסק בבת אחת, ובדיעבד אפי' אם אוכל
 מעט מעט ובלבד שלא ישהה באכילתו יותר מאכילת פרס. כה"ח אות ח"י.

ק. כל זה לכתחילה, אבל בדיעבד אפי' לא אכל אלא כזית אחד בלבד בין מהשלמה
 בין מהפרוסה בתוך כדי אכילת פרס יצא, ואפי' השיח באמצע האכילת כזית א"צ לחזור
 על הברכות כיון שלא השיח בין הברכה לאכילה. כה"ח אות י"ט.

ר. ואפי' אכל קלח אחד שלם אין זה בריה לצאת בה בפחות מכזית, כיון שאין יוצאין
 בשרשים א"כ הבריה חסרה. כה"ח אות כ'.

ויש לשער שיעור כזית בלי האויר שבין הירק ע"כ יש למעך האויר.

ו. וסוד המרור גימטריה מו"ת שהם הדינים הקשים, וצריך ללעוס אותם ולמתקם בשינים
 למתק המרירות שבהם, וע"כ בלע מרור לא יצא עד שילעסנו וימתקם לגבורות, וע"כ
 בלעיסת המרור יכוון למתק הדינים והגבורות. כה"ח אות כ"ב.

ש. ואנו לא נוהגים לשוקעו כולו ע"פ שיטת הרי"ף והרמב"ם. כה"ח אות כ"ג.

מעליו. ויברך על אכילת מרור^ת, ואוכלו בלא הסיבה^א.

א. ג. נוטל אח"כ מצה שלישית ובוצע ממנה וכורכה עם המרור^ב וטובלה בחרוסת^ג.

הגה: וי"א שאין לטובלו וכן ראיתי נוהגין.

א. ד. לפני אכילת הכורך אומר "זכר למקדש כהלל הזקן שהיה כורך ואוכלן בבת אחת לקיים מה שנאמר על מצות ומרורים יאכלוהו", ואוכלן ביחד בהסיבה^ד.

א. ה. כשיברך על אכילת מצה לא יסיה בדבר שאינו מענין הסעודה עד שיאכל כריכה זו^ה, כדי שתעלה ברכת אכילת מצה על מצות הכורך, וכן ברכת על אכילת מרור גם לכריכה זו עם המרור.

ת. ו אחרי טיבולו כדי שלא יהיה הפסק. מי ששכח ואכל כורך לפני אכילת מרור יצא, ולא יברך על אכילת מרור, מ"מ יאכל כזית מרור לבד לצאת כל הדעות. כה"ח אות כ"ו.

א. ו שהוא זכר לעבדות, ואם רצה לאוכלו בהסיבה רשאי, ב"י, וכ"כ הברכי יוסף, אבל המ"א בס"ק ו' כתב דאם אכלו בהסיבה יצא משמע דייעבד.

ב. כאן ג"כ צריך כזית מצה וכזית מרור. כה"ח אות ל'.

ג. ו כאן אין צריך לנערה מן החרוסת כמו במרור שמתבלו בחרוסת ששם צריך שלא יתבטל טעם המרור. כה"ח אות ל"ב.

ד. ו והרוקח כתב דאכלם בלא הסיבה, וכתב הפר"ח דאם אכלן בלא הסיבה יצא. כה"ח אות ל"ו.

ה. וי"א עד שיאכל האפיקומן, דברכת המצה גם על האפיקומן באה, מ"מ אם שח אינו חוזר ומברך דזה רק חומרא. כה"ח אות ל"ח-ל"ט.

דף עט:

עין משפט א.ב. הרמב"ם הל' מטמאי משכב ומושב פ"ב ה"ח

חָרַס שְׁהֵיָה הַזָּב י או הַזָּבָה מְטִילִין בוּ מִי רַגְלֵיהֶן וְכַבְּסוּ
פַּעַם רִאשׁוֹנָה וּשְׁנֵיָה הָרִי הַמְשָׁקִין שְׁכַבְּסוּ בָהֶן טְמֵאִין
וּפַעַם שְׁלִישִׁית טְהוּרִין בֵּין שְׁכַבְּסוּ בְּמִים בֵּין שְׁכַבְּסוּ בְּמֵי
רַגְלִים שְׁהָרִי לֹא נִשְׂאָר בָּהּ לְחִלּוּחִית מִימֵי רַגְלִים:

עין משפט ג. הרמב"ם הל' מטמאי משכב ומושב פ"ב ה"ב

פֶּשֶׁתֶן שְׁטוּאֲתוֹ נִדָּה הַמְסִיטוֹ טְהוּר ז. וְאִם הָיָה לֶח מְטֵמָא
מִפְּנֵי רֶק פִּיהָ:

עין משפט ד.ה. הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פ"ב הכ"ג

דֵּם הַקֹּדְשִׁים שְׁנַתְּעָרֵב בְּדָם פְּסוּלֵי הַמִּזְבֵּחַ ח או בְּדָם
הַקֹּדְשִׁים שֶׁנִּפְסְלוּ בְּשַׁחֲיָטָה. יִשְׁפֹךְ הַכֹּל לְאַמָּה. וְאֶפְלוּ
קָרְבוֹ כָּל הַכּוֹסוֹת חוּץ מֵאֶחָד יִשְׁפֹךְ לְאַמָּה וְכֹל אוֹתָן

ו. כסף משנה: חרס שהיה הזב וכו'. ג"ז שם בתוספתא וכראב"י ובפרק התערובות עלה ע"ט:

ז. כסף משנה: פשתן שטוואתו נדה וכו'. פרק התערובות עלה ע"ט:

ח. כסף משנה: דם הקדשים שנתערב בדם פסולי המזבח וכו'. משנה שם (דף ע"ט): דם תמימים בדם בעלי מומין ישפך לאמה כוס בכוסות ר"א אומר אם קרב כוס אחד יקרבו כל הכוסות וחכ"א אפי' קרבו כלם חוץ מאחד מהם ישפך לאמה. ומ"ש וכל הזבחים פסולים. פשוט הוא מאחר שלא נזרק הדם לא הותרו ואע"פ שאין בדם הפסול שיעור לבטל הכשר ישפך לאמה דגזרינן דילמא אתי לאכשורי כשיש בדם הפסול או התמצית לבטל הכשר והא דלא גזרינן בנתערב בדם חולין משום דדם חולין לא שכיח בעזרה: נתערב בדם התמצית וכו'. משנה שם (דף ע"ח):

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלאחד שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

הַזְבָּחִים פְּסוּלִים. נִתְעַרְב בְּדָם הַתְּמִצִּית יִשְׁפֹךְ לְאֹמָה.
וְאִם לֹא שָׁאֵל וְנָתַן כְּאִשֶּׁר:

עין משפט ו. הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פ"ב הי"א

דְּמֵי קִדְשִׁים שֶׁנִּתְעַרְבוּ ט. בֵּין דָּם בְּדָם. בֵּין כּוֹסוֹת
בְּכוֹסוֹת. אִם נִתְעַרְבוּ הַנִּתְּנִין מִתְּנָה אַחַת בְּנִתְּנֵי מִתְּנָה
אַחַת. יִתֵּן הַכֹּל מִתְּנָה אַחַת. וְכֵן הַנִּתְּנִין מִתֵּן אַרְבַּע
בְּנִתְּנֵי מִתֵּן אַרְבַּע. יִתֵּן הַכֹּל מִתֵּן אַרְבַּע. נִתְעַרְבוּ הַנִּתְּנִין
מִתְּנָה אַחַת בְּנִתְּנֵי מִתֵּן שְׁתֵּים שֶׁהֵן אַרְבַּע. יִתֵּן הַכֹּל
מִתְּנָה אַחַת. נִתְעַרְבוּ הַנִּתְּנִין לְמַעְלָה בְּנִתְּנֵי לְמַטָּה. יִשְׁפֹךְ
הַכֹּל לְאֹמָה וְהַזְבָּחִים פְּסוּלִין. אֶפְלוּ נִתְעַרְבוּ שִׁירֵי
הַחֲטָאת עִם דָּם הָעוֹלָה שְׁמֶקוֹם הַכֹּל לְמַטָּה יִשְׁפֹךְ הַכֹּל
לְאֹמָה:

ט. כסף משנה: דמי קדשים שנתערבו וכו' עד יתן הכל מתן ד'. משנה בפ' התערובות (דף פ'). ומה שכתב בין דם בדם בין כוסות בכוסות הכי משמע התם בגמרא. ומ"ש נתערבו הניתנין מתנה אחת בניתנין מתן שתיים שהן כארבע וכו' נלמד ממה ששנו שם במשנה ופלוגתא דר"א ורבי יהושע ופסק כרבי יהושע: נתערבו הניתנים למעלה בניתנין למטה ישפך הכל לאמה. שם במשנה פלוגתא דר"א ורבנן ופסק כרבנן. ומ"ש אפי' נתערבו שירי החטאת עם דם העולה וכו'. שם פלוגתא דאמוראי ופסק כרבי יהודה:

עין משפט ז. הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פ"ב הי"ב

וְאִם לֹא שָׁאַל אֶלֶּא נָתַן מִן הַתְּעֻרֹּבוֹת לְמַעַלָּה וְלִמְטָה יִהְיֶה כִּשְׂרִי זֶה כְּשֵׁר. נָתַן לְמַעַלָּה וְשָׁאַל יִתֵּן לְמַטָּה וְאֵלּוּ וְאֵלּוּ עָלוּ לוֹ:

י. כסף משנה: ומ"ש ואם לא שאל אלא נתן מן התערובת למעלה ולמטה הי"ז כשר. שם במשנה. ומ"ש נתן למעלה ושאל נתן למטה ואלו ואלו עלו לו. ברייתא שם: